

Ismeretlen magyar költő:

Óda a Magyar Ifjúsághoz

Ó, magyar ifjúság, hányszor keltem ki ellened
keserűen és megvetőn, s néha
gyalázva is, hogy züllött vagy, tudatlan és léha,
hogy rá se hederítesz, mi forr körülötted,
s nem nyitod meg szíved, csak futó gyönyöröknek.
Hogy ereidben víz csörgedez, vagy káposztalé, hiszen
nagy célokért nem tudsz halni, de élni sem...

S akkor, október 23-án... Mi történt akkor? Ki foghatja fel?
Ahogy néhány óra alatt megőszülhet a fej

rászakadt gyásztól,
néhány óra alatt te férfi lettél,
s a nemzet helyett érett ésszel s elszántan cselekedtél,
s mikor nem volt elég a higgadt szó
s a tiszta gondolat,
hőssé magasodtál egy szempillantás alatt.

Gondolat helyett áldoztál kifröccsent agyvelőt.
Elsöpörte a sandaképű hóhért,
és szívdobogás helyett adtál kibuggyanó vért.
Láttalak küzdeni tankok s páncélkocsik ellen,
a félelem árnyát sem láttam rezdülni szemedben,
büszkén bámultalak, és lángragyúlt az arcom,
harc közben meglöktél,
és azt mondtad mosolyogva: „pardon!”
Hol vagy? Belekiáltom a kérdést
az üvöltő téli szelekbe,
talán egy Sándor utcai ház
kertjében alszol eltemetve
jeltelen sírban.
Az vagy nekem, mint Jean d'Arc
s a többi szentek,
kik népüket megváltani
a kínhalálba mentek.
Életed, mint az övé
szennyből és bűnből nőtt meg óriásra.
Ki voltál? tudja a nép,
s jeltelen sírodból testedet
a tűz körmével is kiássa.

(Néhányan a vers szerzőjét Képes Gézának gondolják.)

Döbrentei Kornél

Tartsd meg a sziklát
A Pesti Srácok emlékére

Termékeny idődből végleg kifutsz,

marasszon az, amellyel elűzni akarnak,
rettentsd vissza hulltában a sziklát, öngörgető magyar Sziszifusz,
tartsd meg mozdíthatatlan alapnak,
mert benned bizonyosságot álmodik az Isten,
megébred, s ha látja, nincs, véli: sehol sincsen
- ó, ez az Ararát - szegény
Isten-remény ? !

Olyan kő ez, sorshoz csikorítva lobban,
és akkor lendíts elveszejtőidre gyehenna-tűzet,
olyan iramban, ahogy a szíved dobban,
és viszolyogj attól, aki baljós tenyérrel kifizet.

Sátán és a Teremtő egy sima arcban igazul:
az Istent feleljed válaszul,
és azt is, a bűnhődésből már elég,
a Keresztfa is elűszkül, de hamuval győzi még,
csordulásig urnákba, fejünkre visszahullva
ki az, aki a velünk törtétekért vezekelni mászna-csúszna?

Az Ige a testből kilépett,
sebünk elidegenítve mások zsebévé mélylyedt.
A fölfele is csak úgy, ha bitón?
S ha valaki fényességesen, méltón
mégis, csak azért is fölré,
mennylépő lábát lerángatni van kötél?

Hol az önérzet?
Régi torlaszokon, hej, de kivérzett;
betonszarkofágba aszalt a jövő,
és nincsen felszedni már utcakő?
amelyről fölmagaslik egy-egy szabadság-suhanc,
lélekzet-neszük, mint mikor Te angyal, a csöndön átsuhansz;
romolhatatlanok, testük gondolatokból s balzsamos illatokból épített,
roncsolhatatlan szépség, múlhatatlanabb, mint szent Bernadett,
úgy terebélyülnek ki a sivár időből, mint az akácok,
a Pesti Srácok,
és hogy voltak, mindent megtelít, szétfeszít,
de nem úgy, miként az üresség a lék széleit - !

A zászlók petyhüdten darvadoznak, a glóriás lyukon át

hiába sűvít, ritkán érezzük a megtisztulás huzatát,
magyarok, országon innen és túllakók,
már a temetők sem hadrafoghatók?
Még a halottak napi sírok is elföldelhetetlen, kitüremkedő bűnök,
téli túlélésre vágó, lánghegyű, gyertyatüskés sünök,
mert belül is eltemettétek
sorsát, játszótéri sírját a szabadság megannyi gyermekének,
már nem számít, hova úsztak a kis kopjafák;
egyszer a lelkiismerethiányt is karóba húzhatják,
világra sem jöhetnek az új hősök, egy országmegtartó béke nagyjai,
fogadásuk helyén mégis megeredt a jelszó: zabálj, fogyasztani!
hiába szerelem, ima, hit, mely erősebb volt, mint akár
tíz orosz tankhadosztály.
De a barikád: Magyar Golgota, fia,
legyőzött téged Krasznaja armija.
Ó, hogyan égtek azok a harckocsi roncsok, de fáj máig,
hogyan a zsírosarcú pecsenyesütők képe minduntalan felviláglik.

Vajon miért engeded,
elvegyék, meghamisítsák egyetlen megtartó ünneped,
miért, hogy végre kiszabadulva,
vágókra széles mezők helyett folyvást rabomobilba,
miért, hogy nem pengethatsz napsugarak felhúrozta gitárt,
kezed mindig ökölben, karod sosem ölelésre kitárt,
miért, hogy léted nem bevallható szent kaland, de börtönhipis,
örök motozás, mi kell, ne csak ébredj, hidd is,
maradt erő, majd mozdulnak nemzedékek,
termékenyítő elszántsággal, mint a szántóföldi munkagépek,
kétségeden emeljen felül a kondulásig megérlelt,
a legcsekélyebb, mégis tán a legnagyobb történelmi elégtételt
Nándorfehérvár óta messzehangzó,

Budapest, 2006. október